

zrušení konkursu o jmění žadatelově má tento jen právo žádati za opětný zápis, nikoliv ale právo na odvolání výmazu a obnovení zápisu bez zkoumání důvěryhodnosti žadatelovy. Nezabývala se tedy otázkou, zdali výmaz ze seznamu advokátů byl odůvodněn prohlášením konkursu na jmění žadatele (§ 3 odstavec 1, písmeno i) novely k advok. ř. č. 40/22 Sb. z. a n.), a jsou proto bezpodstatné vývody odvolatelovy, jimiž doličuje, že jeho výmaz ze seznamu advokátů odporuje zákonu. Jest se proto nejvyššímu soudu obmeziti jen na přezkoumání otázky, zdali odvolatel, jenž byl ze seznamu advokátů vymazán, splnil předpoklady opětného zápisu podle § 3 odstavec (3), druhá věta, novely č. 40/22 Sb. z. a n. Odvolatel pozbyl důvěryhodnosti u obecnstva tím, že naň byl uvalen a prohlášen konkurs, neboť, ač bylo usnesení konkursního soudu zrušeno a věc byla vrácena prvému soudu k novému rozhodnutí, nezamítl konkursní soud návrh věřitele na vyhlášení konkursu pro nedostatek hmotných předpokladů vyhlášení konkursu, nýbrž zrušil vyhlášený konkurs jen proto, že zrušovací usnesení rekursního soudu se stalo právoplatným a navrhovatel vzal návrh na vyhlášení konkursu zpět. Z toho nelze dovozovati, že majetkové poměry odvolatelovy jsou v takovém stavu, že nevzbuzují k němu nedůvěru obecnstva. Naopak z četných sporů a exekucí, vedených proti odvolateli, je zřejmé, že jeho majetkové poměry jsou velmi neutěšené a byť i exekuce proti němu vedené nebyly bezvýsledné, jest přece jisto, že odvolatel, jak sám připouští, nemůže své věřitele plně uspokojiti a nemůže se s nimi ani dohodnouti, nemaje dostatek majetkových prostředků. Že takový majetkový stav advokáta nemůže vzbuzovati důvěru v obecnstvu, o tom nelze pochybovati a jest nerozhodné, zda větší část jeho dluhu se týká nezaplacených substitučních útrat nebo jiných dluhů. Praví-li odvolatel, že se může ubrániti všemu do budoucna jen zápisem do seznamu advokátů a získáním existence, kterou měl, nedoličuje tím, že nepozbyl důvěryhodnosti, nýbrž že si ji chce teprve získati po novém zápisu výkonem advokacie, což jest opačný postup, než jaký předpokládá zákon.

Čís. 15048.

Vklad práva nadzástavního na úvěrovou hypotéku.

(Rozh. ze dne 14. března 1936, R II 62/36.)

P r v ý s o u d povolil vymáhající straně oproti povinnému exekuci nuceným zřízením práva nadzástavního na kauční hypotéce a příkázáním této pohledávky k vybrání. **R e k u r s n í s o u d** exekuční návrh zamítl. **D ů v o d y:** Předmětem exekuce mohou býti toliko majetkové objekty povinného. Kauční hypotéka nepředstavuje však sama o sobě majetkový předmět podléhající exekuci. Exekuce na kauční hypotéku je proto jen potud přípustná, pokud v rámci téže povinovanému proti poddlužníku v čas vedení exekuce pohledávka skutečně vznikla. Jestliže tedy z kauční hypotéky vzniklá pohledávka není knihovně zapsána anebo jestliže se

aspoň současně s návrhem na zabavení takováto pohledávka neprokazuje listinou v tom směru, že a kterou částkou zabavená pohledávka stala se existentní, nelze zabavení této pohledávky provést. Poněvadž v daném případě tyto předpoklady chybí, jest exekuce nepřípustnou. Vždyť vymáhající věřitelka ve svém exekučním návrhu ani netvrdí, že by v rámci kauční hypotéky dlužníku proti poddlužníku pohledávka vůbec vznikla.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu, pokud jde o povolení exekuce vkladem nadzástavního práva na kauční hypotéku.

D ů v o d y:

Při úvěrové hypotéce jde sice o podmíněčné, leč skutečné zástavní právo. Zda bude účinné, to přijde v úvahu až při uplatnění nadzástavního práva, vznikne-li v rámci úvěrové hypotéky skutečně nějaká pohledávka. Nezáleží ani na tom, zda v době návrhu na zřízení práva nadzástavního byla již v pozemkové knize zajištěna nějaká pohledávka. Tento právní názor projevil nejvyšší soud již ve svém rozhodnutí čís. 5875 Sb. n. s. v souhlase s judikátem čís. 234 býv. nejv. soudu rakouského ve Vídni. Bude-li vydražitel skutečně povinen zaplatiti zabavený nárok dlužníka, vymyká se z rámce tohoto řízení a toto rozhodnutí se nedotýká jeho práv v tomto směru.

Čís. 15049.

Uplatňovanie nároku na náhradu škody, ktorú zapríčinila politická obec nezákonným postupom pri exekučnom vymáhaní dávky zo zábav, nepatrí na porad práva.*)

(Rozh. zo 16. marca 1936, Rv III 359/35.)

Na j v y š š í s ú d rozsudky oboch nižších súdov zbavil účinnosti a spor pre sporu prekážajúcu okolnosť podľa bodu 1 § 180 Osp. zastavil. D ō v o d y:

Odškodňovací nárok žalobníka zakladá sa na tvrdení, že mestská rada žalovanej obce proti tomu, že žalobníkovi povolila splátky na jeho podlžnosť za dávku zo zábav, konkrétne za dávku zo vstupeniiek (bod 1 § 5 pravidiel o vyberaní dávky zo zábav), ešte pred uplynutím lehoty na zaplatenie prvej splátky dala vykonať proti nemu exekúciu, zabavila mu zvukový aparát a druhý kinoaparát, o dva dni neskôr ich dala s inými zabavenými prístrojmi odviezť mestom na voze, »aby každý videl, čo sa s ním robí«, v dôsledku čoho ho veritelia obsypali žalobami a exekúciami, prenajímateľ, majiteľ licencie, dal mu výpoveď, čím bola zničená jeho existencia, a boli aj stratené investície, ktoré do podniku vložil.

Nárok svoj opiera o to, že mu boli zabavené kinoaparáty, ktoré sú však — ako potrebné k prevádzkovaniu živnosti — vylúčené z exekúcie,

*) Prípád z doby pred účinnosťou čl. V. zák. č. 69/1935 Sb. z. a n.